

Могщата войска замръзла отъ възторгъ! И отново водителя се провикналъ:

— Ку-ку-ри-гу!... Азъ чакамъ!...

— Ку-ку-ри-гу!... Това е последната ми дума...

И чакъ тогава... тогава на прага на замъка се по-казалъ той — таинствениятъ владѣтель на замъка „Чернокотъ“.

.V.

Той цѣлъ треперѣлъ като отъ трѣска; оченцата му страхливо примигвали; опашчицата му треперливо мърдала отъ една страна на друга...

Това било дребничко, полумрътво отъ страхъ мишле...

— Какво желаете, Ваше Пѣтлюзо Величество?... промърморило то въ ужасъ... Азъ съмъ единичкиятъ владѣтель на замъка.

Отначало всички се слисали отъ негодуване. После всички се почувствували излѣгани и оскърбени...

И тогазъ всички се нахвърлили на злочестия владѣтель на „Чернокота“.

И се повдигнала такава глъчка и бой, щото никой никого не разбиралъ...

Всички само драскали, хапѣли, рѣмжали и мяукали на хиляди гласове...

И, разбира се, при такава бърканица нещастниятъ владѣтель на замъка, дребното мишле, лесно успѣло да се отърве и още по-лесно да избѣга живо и здраво...

Чудно нѣщо: едно мършаво, дребно мишле добило голѣмо значение не за нѣщо друго, а само поради помѣщението, дѣто то незабѣлѣзано и най-спокойно си живѣло!...

Прѣвелъ: † Г. Стояновъ.

